

Epoca de Aur

REVISTĂ DE FAPT · SPE-
RANȚĂ · ȘI · CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Duminică, 25 Nov. 1923.
*Volumul II. * Numărul 22*

Apare tot a doua Duminică
în Cluj, Strada Nicolae
*Filipescu n-rul 10 * * * **

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
In America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

CONȚINUTUL „EPOCEI de AUR”

POLITIOE ȘI ECONOMICE

<i>Administrație și cinste</i>	331
<i>Ce încarcă vapoarele</i>	336

CULTURALE ȘI SOCIALE

<i>Epoca Binelui și Epoca Răului</i>	332
<i>Creșterea populației este ea o dovadă de progres?</i>	333

EDUCAȚIE ȘI IGIENĂ

<i>Vitaminele</i>	341
<i>Vitaminele care se dizolvă în apă</i>	341
<i>Zecama de portocale</i>	342
<i>Despre alimentație</i>	334
<i>Căinele, pisica și bolile molipsitoare</i>	335
<i>Despre nicotină</i>	335

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

<i>Mâța sau pisica sălbatică</i>	337
<i>Lungimea liniilor ferate</i>	338
<i>Lumină de soare</i>	338
<i>Altoiul ochiului</i>	338
<i>Un nou combustibil fără fum și cenușă</i>	338

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

<i>Culturi de orez în România</i>	339
<i>Cele 10 porunci japoneze</i>	339
<i>Un milion și jumătate de copii părăsiți</i>	339

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

<i>„Vie Impărăția Ta”</i>	342
<i>Victorie prin Credință</i>	342
<i>Credința și marea noastră schimbare</i>	344

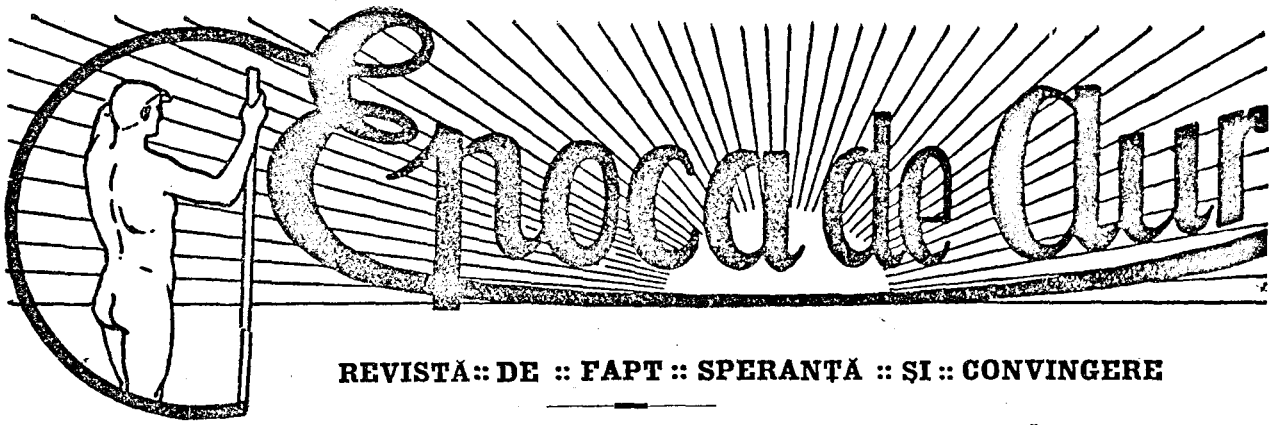
Central University Library Cluj

Apare tot a doua Duminecă în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor *J. B. Sima*

Abonamente: pe un an 75 lei,
pe jumătate de an 40 lei.
Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
In America: pe un an 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa „*Epoca de Aur*”
Strada N. Filipescu 10. *Cluj*

REVISTĂ:: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINȘERE

APARE TOT A DOUA DUMINECĂ * * * * *

Vol. II.

Duminică 25 Noembrie 1923.

No. 22.

ADMINISTRAȚIE ȘI CINSTE

I ATĂ două cuvinte, cari puse unul lângă altul într'un titlu—vor uimi de sigur pe mulți cetitori ai noștri. În alte împrejurări și în alte timpuri, desigur aceste cuvinte n'ar fi provocat senzație, emoție, neîncredere, căci era lumea mai cu credință, ținea mai mult la sine însăși și iubea mai mult dreptatea și pe deaproapele. Astăzi însă aceste două lucruri sunt așa de departe, ca ziua de noapte, ca o țară de alta și îmi pare că nu exagerez când afirm—ca cerul față de pământ.

Cine a mai pomenit să vedă cinstea tronând în administrație, în zilele acestea de consolidare? Cine a mai pomenit să vadă dreptatea și legalitatea triumfând în zilele acestea de refacere?

Pentru ban poți opri trenul în mijlocul codrului archiplin cu bandiți, pentru bani poți sta la masă cu minștrii, pentru bani își vând astăzi oamenii conștiința, cinstea și demnitatea.

Pentru bani își vând bărbații femeile, copiii pe părinți și părinții copii și pentru bani își vând oamenii viața,—viața, pe care e păcat să o cumperi cu bani.

Stăm rău de tot în privința omeniei și a cinstei în țara noastră!

Fenomenul curios este, că toată lumea țipă, strigă, urlă: „Jos cu demoralizarea! La temniți cu păcătoșii! Trăiască dreptatea! Glorie conștiințelor nepătate!” Și în realitate chiar aceștia sunt cei mai netrebnici, chiar aceștia sunt cei mai păcătoși, chiar aceștia sunt cei vânduți banului lui Iuda! Unde numai se ivește ocaziunea vără banul la buzunar și comit abuzuri, unde numai e rost de șpert și de bacșiș, se îndeasă ca veprele veninoase și comit tot felul de ilegalități pentru bancnotele mototolite și unsuroase, pentru talerii cu sunet demonic, cari însă nici odată nu le dau fericirea deplină!

E un semn al vremii acesta. E un semn trist al vremii.

Și cei câțiva oameni cinstiți stau la o parte și privesc cu compătimire la aceste haite de lupi flămânzi, la aceste hiene, cari necinstesc gloria luptătorilor morți, și—și vând țara și tronul, fără pic de mâhnire în suflet.

Ce pot să facă o mână de oameni cinstiți, între atâtea gloate de vampiri și de imbecili? La orașe demoralizarea e într'o fază atât de gravă, încât deocamdată nu poți să o îndrepti. Lucrările de mântuire, de salvare, trebuie începute la sate.

Intelctuali cinstiți și cu credință în Dumnezeu, datorința voastră e să porniți la sate, să mântuiți acolo ce se mai poate mântui. La sate toți oamenii de bine, să ne mântuim poporul și să-l readucem la calea cea adevărată, la calea moralității, la calea Domnului!

* * *

Noi, Românii, aveam pe vremuri un proverb, care sună. „Dela cap se împute peștele.” Acest proverb astăzi nu mai cuprinde atâtea adevăr ca în cele trecute vremi. Astăzi s'ar potrivi cam astfel: se împute și dela cap și dela coadă!

De fapt așa este. În administrația noastră fură și cei mari și fură și cei mici. Nu poți face nici o distincție!

O nversiune de situațiuni—cu desăvârșire ciudată—s'a operat pe nesimțite în cugetul omului autorității.

Acest om are menirea să apere pe cetățeanul cinstit, să-l pună la adăpost și să-l indice dreptate, apărându-l de cei cari îl vatămă.

La noi însă funcționarii, dacă nu toți, o parte dintre ei, își înțeleg menirea chiar contrar. Ei sunt totdeauna la dispoziția dictărilor diferitelor ministere și joacă după cum le pretinde interesul. Nu înțeleg ei oare, că **minister** se derivă dela cuvântul latinesc, și înșămnează **servitor** și ca atare funcționarii sunt servitorii publicului mare, care fi și plătește ca să poată trăi? Cea mai mare parte

a impozitelor, pe cari le plătesc cetățenii acestei țări, oare nu se împart ca lefuri funcționarilor?

Ei bine, atunci ce mai vor acești servitori? Vor să ne împărțească țara în părțile mici. Fiecare să fie un domnitor tiran, un satrap, un erou, asupra districtelor, cari le sunt date spre chivernisire și administrare?

Nu înțeleg acești oameni fără suflet, că aceasta nu se poate face?

Singurul stăpânitor nu numai peste țara noastră, ci pe întreg rotogolul pământului este Tatal din cer. Noi ființele omenesti suntem numai niște albine, niște flori din lut, și suntem menite a ne reîntoarce iarăși în lut.

Dacă înțeleg acest lucru mării noastrei dirigători publici, de ce nu lasă pe fiecare însă să trăiască în tihnă și pace? Dece îi jăfuesc avutul, dece îl stingheresc în existența sa de pe o zi pe alta?

Oamenii din ținuturile alipite au fost învățați a-și iubi neamul, dar și cinstea. Ce impresii le fac acestora funcționarii cutărui oficiu public, când nu sunt primiți, când li se cer franci pentru rezolvarea actelor oficioase și când de multeori sunt dați afară de către „dl șef”—fără motive palpitate.

Ei sunt deprinși cu altă atmosferă administrativă decât ceea a funcționarismului de astăzi.

Ei nu pot înțelege o petiție, fără răspuns.

Iar despre o „petiție”, pierdută, de multe ori cu toate actele alăturate, nici nu să pomește în o administrație bună.

Conform atmosferei administrative de altădată, o petiție, pe care omul a timbrat-o îi dă dreptul subscriitorului ei să ceară negreșit nu răspuns. Nici odată nu se putea amâna cu lunile și chiar cu anii acel răspuns, fiecă era favorabil sau nefavorabil. Era dat la timp și omul știa de ce să se țină.

E momentul suprem când trebuie să ne cugetăm serios la această complectă demoralizare aflătoare în administrația noastră. Corupția ne poate fi fatală într'o bună zi.

Negreșit, avem și funcționari cinstiți, cari ne fac onoare. Procentul lor e mic însă în proporție cu uriașul număr de rotițe, prin al căror mecanism se conduce statul spre prăbușire.

Altă modalitate de a ne scăpa de răul care ne apasă e să ne apărăm singuri. A sosit timpul să punem punct tuturor ilegalităților și nelegiuirilor. Publicul are cuvântul. Fiecare din noi trebuie să reacționare punând pe deontorii puterii și ai autorității înaintea realității. Atunci numărul hoților cu obrazi mai subțire sigur se va micșora. Vor trebui reclamați și dați în vileag toți abuzitorii.

Iar dacă nici în acest fel nu-i vom putea readuce la cinste, la adevăr, la legalitate, la omenie—atunci suntem pierduți!

EPOCA BINELUI ȘI EPOCA RĂULUI

ESTE UȘOR de constatat, că lumea nu trăește, așa cum trebuie să trăiască, o lume plină de pretenții, ce privește conduita cinstită. Căci în zilele noastre lumea e năpădită de rele, iar faptele bune sunt adevărate minuni.

Planul de organizare al vieții după concepția Bibliei, este eliminat în mod sistematic din actuala practică zilnică. În schimb în toate manifestările existenței de azi tronează principiul răului, ca unul ce stăpânește întreaga viață ce trăim, cu mici excepții.

Conviețuirea popoarelor în prezent este exclusă. Pentrucă și-a pierdut suportul moral pe care trebuie să se sprijine orice conviețuire și conlucrare.

În adevăr! . . .

De mult timp Europa.—continent reprezentativ în cultură și civilizație — este teatrul unei mari bătălii și în care armele nu se mai aleg. O luptă din care adesea ori lipsește chiar cel mai elementar scrupul moral. Căci după războiul din 1913, popoarele culte se urmează în cea mai teribilă și odioasă încheștare armată. Sacrificară întreaga avere agonisită cu trudă și o svărliră în noianul distrugerii. Munca a zeci de generații de înaintași a fost mistuită în câțiva ani.

Prin războiul început în 1914, Satana și-a manifestat întregul său plan de distrugere, ce-l ope-

rează pe spetele bieteii omeniri. Și omenirea din adânc se închină geniului rău—Satanei—din elipa ce îi urmează căile.

Războiul cel mare a adus foarte puține foloase. Astfel în politica care cărmuește popoarele, a introdus întrucâtva noțiunea democratică, iar în raport cu situația internațională, a instaurat principiul naționalităților, deși nici aceste rezultate bune nu au fost realizate pe deplin. Incolo războiul a adus numai ruină pe toate tărâmurile.

Fluctuația, nestabilitatea relațiilor comerciale, o resimt din greu și negustorii, dar mai cu seamă o resimt nevoiași, cari luptă vârtos cu greutatea traiului de azi. Căci neajunsurile materiale sugrumă întreaga omenie, care se încovoae dureros sub presiunea variatelor greutateți.

Perderea reală ce a decurs din război însă, e marele faliment moral în care a căzut omenirea, pentru a cărui desăvârșire Satana își încordează toate puterile. Cu scopul desăvârșirii falimentului moral a semănat în sufletele oamenilor ura, vrajba și zavistia, atribute ale principiului rău. A împins oamenii la ucidere. Rezultatul urei se cunoaște.

1. Milioane de oameni au îngrășat pământul cu trupurile lor jertfite sub egida Satanei!

2. Milioane de oameni își târăe azi infirmitatea

fizică, prilejuită de opera fără de asemănare a Satanei și care a fost războiul ucigător de eri!

Câte milioane de văduve și orfani fără sprijin în urma uciderii de eri pusă la cale de Satana!

Faliment economic. Faliment fizic. Faliment moral. Iată rezultatul războiului. Căci urmările sunt mai dureroase chiar decât războiul însuși.

Satana și-a zis în cugetu-i murdar:

„*Divide et impera*”

A vrăjmășit oamenii pentru a-i stăpâni. Căci după orientarea actuală a vieții, stăpâneste Satana.

* * *

Dar toate au un sfârșit. În curând însă se va isprăvi domnia Satanei și se va vedea *minunea intronării binelui*, trimis oamenilor de Dumnezeu prin Isus, care va împărți pământul.

În locul Satanei va domni Isus. Atunci: în locul vrăjbei între oameni va fi armonia și unirea

desăvârșită. În locul urei va stăpâni iubirea. Iubirea evanghelică, după concepția lui Isus, față de Dumnezeu, față de oameni și față de tot ce-i înconjoară.

După clipele dureroase ale războiului va veni pacea desăvârșită, divină. Va domni adevărul și dreptatea.

Satana se va prăbuși în inexistență. Va fi o transformare fundamentală. Tocmai contrariul de ce este acum. Căci schimbarea se va manifesta în toate formele existenței. Și în ordinea omească și în cea fizică.

Natura va suferi transformări adânci. Va dispărea grindina și toate calamitățile ce distrug holdele și aruncă în ruină truda omului muncitor. Pe nisipurile pustului vor înflori trandafirii, iar fiarele se vor îmblânzi.

O „Epoacă de Aur” cu adevărat.

M. Dinregat.

CREȘTEREA POPULAȚIEI ESTE O DOVADĂ DE PROGRES?

MALTUS, cu teoria sa asupra creșterii populației în progrese geometrice, pe când hrana acestei în progrese aritmetice, a avut darul de a stabili relativ odată pentru totdeauna, că popoarele tind spre o creștere a populației respective.

Dacă cercetăm însă teoriile economiștilor contemporani, iată cum se pronunță de exemplu Adolf Wagner:

„Sporirea populației este la fiecare popor tendință normală, care este consecința organizării psiho-fizice și etice a fiecărui popor. Această tendință este influențată de sporirea sau scăderea înlesnirilor întreținerii zilnice”.

Spencer, marele filosof englez, arată că în cece privește sporirea numărului populației, faptul în sine are două părți: în fiecare individ au loc două procese și anume: unul de individualizare, în care viața individuală se perfecționează, și unul de reproducere. Și cât procesul de individualizare e mai mare, cu atât procesul de reproducere scade. Se poate constata cu ușurință acest adevăr, dacă observăm că în clasele sărace se naște un procent mai mare de copii, de cât în clasele burgheze și bogate, de oarece la clasele sărace procesul de individualizare e mai mic, iar cel de reproducere mai mare.

Dintre toate popoarele europene care au un proces mai mare de individualizare, adică unde populația descrește în număr, este Franța, care de altfel este constatată că e una din cele mai civilizate popoare de pe pământ.

Ei bine, după economistul Leroy-Beaulim, care a studiat chestiunea descreșterii populației, în Franța ar exista trei cauze principale care contribuie în mare măsură la procesul de depopulare: 1) creșterea și întinderea bogăției peste toate clasele sociale; 2) cultura poporului a suferit prin școală o completă schimbare, canalizându-se educația în scopul de a forma pe fiecare apt pentru o cât mai grabnică îmbogățire și negli-gându-se în felul acesta educația spirituală și religioasă; 3) indatoriile militare și sociale, au sporit. Aceste trei cauze fac ca populația Franței să scadă simțitor.

Faptul că un popor crește în populație nu ne îndrituiește să credem însă că acel popor merge spre progres, de cât atunci când vom fi studiat toate mișcările și întreaga viață socială a acelui popor.

La noi populația crește și este încă în creștere, cu toate acestea însă nu suntem îndreptățiți a crede că aceasta denotă o progrese economică, întrucât condițiunile neigienice a marelui masse a poporului, lupta grea pentru agonisirea hranei de toate zilele, face pe om să trăiască mai puțin, cum e în Germania, de exemplu. Și ca probă se observă că procentul populației până la 20 de ani, este mai mare la noi ca în altă parte.

Și acesta ar trebui să fie unul din puternicele motive ca să se caute pe toate căile și prin toate mijloacele ca condițiunile de viață a marelui majorității a poporului să fie îmbunătățite și ușurate.

SONET

Din nou coboară-te 'ntre noi, Isuse,
Căci iarăși turma Ta e rătăcită,
Și iar se 'ntinde noaptea cea cumplită
A vechii uri, de Tine-atunci răpusă.

O, vino, iubitorule de oameni,
În sufletul bătrânei lumi să fâmi
Din nou credința cea mântuitoare....

De-abia se mai zărește ca prin sită,
A mântuirii stea. Dar cât de sus e!
Se depărtează par'că... Cine spuse
Că stingerea ni-i singura arșită

Cunoaște-l-vom? Pleca-vom fruntea oare
Când întinzându-și mâinile amândouă
Asupra-ne, va zice: „Pace vouă!”

A. VLAHUȚĂ

SĂNĂTATE ȘI IGIENĂ

Despre alimentație

FIECARE după ce se naște simte în el instinctiv necesitatea de a se nutri. Cele două simțuri de conservare ale omului sunt de a căuta mâncarea și beutura. Sau ca să o expunem pe înțelesul tuturor: foamea și setea.

Fiecare din noi este creat ca să viețuiască, iar ca să poată viețui, corpul are nevoie înainte de toate de nutremânt. Puterea omului crește când este bine nutrit și exact astfel scade, slăbește, sau să micșorează, dacă este rău nutrit.

Cu fiecare mișcare [lucru etc.] corpul nostru se uzează și pierde din părțile sale, iar dacă s'ar abține total dela nutremânt s'ar putea consemna în mod complet.

Sănătatea omenilor este în proporție, adică de pinde de modul, cantitatea și calitatea alimentelor cari sunt consumate.

Aliment numim toate substanțele, cari introduse în stomach sunt capabile de a repara și întreține puterile în organism, puteri pierdute prin munca exercitată în fiecare clipă, fiecare ceas, zile, etc. Substanțele introduse în stomach le împărțim în două părți: alimente luate din regnul vegetal și acele luate din regnul animal.

Cea mai folositoare și reparatoare de pierderile diferite ale organismului nostru este alimentarea animală.

Modul de nutriție pentru conservarea sănătății se numește Dietetică și este derivat dela un cuvânt grecesc.

În ce privește alimentarea, notăm că gustul are cel mai important rol și chiar rolul de căpetenie, în alegerea mâncării.

Vom observa următoarele reguli igienice în privința mâncării:

1) Mâncările să fie de calitate bună și luate în mod cumpătat, pentruca mistuirea să se poată face cât mai regulat și cât mai repede. Mâncările peste măsură sunt stricăcioase, slăbesc puterile de mistuire a stomacului, provoacă dureri și chiar diferite boale de stomac, cari în cele mai multe cazuri au ca întâia consecință: scurtarea vieții. Până aci spune știința medicală. Dar acest lucru este întărit și de Scriptură, unde să zice: „În mâncările cele multe va fi slăbiciune, și nesațul va veni până la îngrețșare. Pentru nesațiu mulți au pierit, iar celui înfrânat i-se va adăuga viața!”

2) Să mânânce încet și numai atunci când ai poftă. Mulți oameni au murit din cauza grăbirei la mâncare. Au căpătat cancer de stomac și au încetat pe loc din viață.

3) Să nu mânânce nicicând mâncări prea calde căci sunt vătămătoare organelor mistuirii.

4) Ora mesei trebuie să fie cât se poate de regulată, căci atunci stomacul lucrează mai bine.

5) Între fiecare masă să fie un interval de 5—6 ore, ca stomacul să poată avea repausul necesar.

6) După masă să se facă preumblări de 1—2 ore, căci ajută mult pentru mistuire.

7) În timpul mesei, creerul nu trebuie obosit de loc.

8) Seara să se consume cât mai puțină carne. Mâncările ușoare sunt mai bune. Totdeauna cina trebuie luată înainte de culcare cu câteva ore.

Alegerea mâncărilor se face după etatea omului. Copii mici trebuie nutriți numai cu lapte de mamă până la creșterea dinții.

Înainte de 7 ani nu trebuie dat copiilor nici un fel de beuturi spirituoase, nici cafea, nici ceai cu rum, căci irită nervii.

Dacă copii sunt palizi și slabi trebuie nutriți cu mai multă carne, dacă au coji și bube pe obrazi li-se vă da legume mai multe.

Oamenii bătrâni trebuie să se obțină dela mâncările grele de mistuit.

Clima asemenea este dătătoare de ton la felul cum se nutrește omul. În țările calde se mănâcă mai multe vegetale, iar carne în cantități mai mici. Unde clima este mai rece se va consuma carne mai multă.

Pânea de grâu este foarte nutritivă; cea albă nu este atât de nutritivă, dar este mai ușor de mistuit. Pânea de secară asemenea este nutritivă. Pânea rece este mai bună decât cea caldă.

Mămăliga încă este foarte nutritivă și chiar mai nutritivă decât pânea. Dar trebuie să fie făcută din făină bună, și nemucezită, căci în caz contrar poate produce o boală, care se numește *pelagră*.

Cartofii nu au aceeași proprietate nutritivă ca pânea, cu toate că în unele părți să coace chiar pâne din ei.

Cea mai excelentă mâncare a omului este însă carnea. Mai nutritivă și mai lesne mistuită este însă carnea friptă pe cărbuni, sau înfăgure (țigla). Carnea de vacă, oae etc. este cea mai nutritivă. Cea de vânat ca prionă, iepure etc. are numai gust mai plăcut, dar nu este atât de nutritivă. Carnea rumegătoarelor și a pasărilor este mai lesne de mistuit decât a peștilor. Asemenea grea de mistuit este cea a rațelor, găștelor și a porumbelilor.

Carnea de porc încă din cele mai vechi timpuri a fost cunoscută ca grea de mistuit. Mai cu seamă vara e primejdios a consuma astfel de carne, care conține altfel și un fel de vierme numit *trichină*. Acesta introdus în stomacul omului provoacă moarte în cele mai dese cazuri. Porcii nutriți cu porumb nu vor conține trichină, ei aceia cari sunt nutriți cu diferite mortăciuni și murdării. De aceea micul mijloc de mântuire împotriva trichinei este de a fierbe carnea de porc cât numai e posibil. În carnea afumată trichina rămâne.

Bulionul și supă sunt foarte bune întrucât deșteaptă pofta de mâncare.

Oul este cel mai prețios aliment al omului, întrucât conține toate substanțele nutritive în el. Cu cât este mai proaspăt cu atâta este mai

bun de mâncat. Oul este mai bun de a-l mânca din punct de vedere igienic, fiert sau copt cu zamă și nu răscopt, căci cel răscopt este foarte greu de mistuit, cele mai ușoare de mistuit sunt ouăle de găină, apoi cele de rață și în urmă cele de găscă.

Brânza este după carne cea mai nutritivă. Ea trebuie să fie proaspătă, moale și grasă, spre a fi nutritivă și ușoară de mistuit.

Peștii se caută cu deosebire în timpurile reci, căci pe timpuri calde sunt foarte grei de mistuit. Dintre pești cei mai grei de mistuit sunt somnul și morunul.

Rocii asemenea se consumă în timpurile reci. Ei pot produce diferite boale ca friguri, dureri de stomac etc.

Mazărea, fasolea și bobul sunt nutritive și bune pentru mâncare, dar trebuie să stee în apă rece cel puțin 6 ore mai înainte de a le pune să fiarbă.

Ciupercile iarăși sunt grele de mistuit. Multe feluri de ciuperci sunt veninoase. Cine iubește viața să nu mănânce ciuperci niciodată.

În numărul viitor ne vom ocupa despre beuturi.

Cănele, pisica și bolile molipsitoare (lipicioase)

E AZI CUNOSCUȚ de toată lumea că aceste animale, la care omul ține uneori atât de mult, sunt câteodată foarte primejdioase pentru sănătatea lui. În afară de turbare și de alte boale, pe cari le au câinii și pisicile, aceste animale pot să dea omului care le alintă și boli împrumutate tot dela oameni. De cele mai multe ori părul lor ia germeii dela o persoană bolnavă și îi dă unui om sănătos, care uneori întrebuițează toate mijloacele de apărare arătate de știință. Vorba că în părul pisicilor se cuibăresc boalele, poate părea unor oameni, care judecă lucrurile ușor, o poveste. Dar oricine se poate încredința ușor, că e adevăr. Mirosiți pe un om ce vine dintr'o crâsmă, care a fost plină de oameni ce pipau și beau. Veți vedea că după ce a eșit pe afară la aer s'a curățit aproape de tot de mirosul greu al fumului și duhoarei crâșmei, dar mirosiți-i mustața ori părul capului și acolo veți afla încă gros, mirosul respingător! Semn că între peri se ține. Tot așa și germenii boalelor de cari e plin aerul spitalului ori patul bolnavului. Știați vechi Romani de ce își rădeau și mustățile.

Felurite pățanii au dovedit că mâțele cu părul lor duc bolile dela om la om. Când un copil sau o persoană mare, după o boală mai grea sau mai ușoară, intră în reînsănătoșare, cere de multe ori să se joace cu cănele sau pisica lui atât de dragă. Aceștia nu așteaptă să fie rugați. Căldura patului, așternutul moale, desmerdările de tot felul, mâncarea din belșug, sunt atâtea cuvinte cari îi fac să stee cu plăcere pe lângă un bolnav. Dezmerdați și redesmerdați, uneori chiar sărutați de bolnav, câinii și pisicile adună pe părul lor, dacă nu și pe buze și pe nas, germenii diferitelor boale și îi duc moștenire persoanelor de cari se vor

apropia în urmă. O fetiță bolnăvindu-se de vărsat a fost ținută despărțită cu cea mai mare băgare de seamă.

Toate mătășurile au fost luate ca să nu vie în atingere cu o soră a ei mai mică. Cu toate acestea după o scurtă vreme s'a îmbolnăvit și aceasta. S'a dovedit apoi că o pisică, foarte frumoasă de altfel, era pricina îmbolnăvirii.

Primejdia cu mult mai mare par să fie câinii și mai cu seamă pisicile dela spitale, casa de sănătate și alte locuri de acestea.

Aprape nu e sală de spital, care să nu aibă vre-o pisică, dacă nu chiar mai multe.

Lumea le ține pe de o parte ca să prindă șoa-reci, pe cari nu-i prinde, și pe de alta, că nu costă parale, fiindcă bolnavii singuri le întrețin din mâncarea lor.

Ei bine, aceste pisici trec dela un pat la altul, dintr'o odaie într'alta. Plăcerile fiind rare în spitale, bolnavii caută cari de cari să le desmierde mai mult. Și așa se face că ele trec din mâinile unui bolnav în mâinile celuilalt bolnav, depe plapuma unuia cu vărsat, pe perna unui tuberculos (ofticos). Iar urmarea este ivirea pe negândite a atâtor boale.

Dacă cineva vrea cu orice preț să alinte vre-un animal, apoi trebuie numai decât să se spele cu săpun. Leacul e simplu, numai trebuie luat la vreme.

Despre Nicotină

NICOTINA e o otrăvă aflătoare în foile de tutun. Toți cei cari fumează peste măsură pot să-și cauzeze boli serioase din cauza nicotinei. Se pot otrăvi, pot să devină tuberculoși, etc.

Dăm aci după o mare revistă italiană câteva date pozitive asupra cantității de nicotină cu care se otrăvesc diferiți fumători, fără să-și dea seama.

Roadă tutunului se ridică la 740 milioane de kgr. la an. Socotind că foile de tutun cuprind în mijlociu 2% nicotin, urmează că cele 740 milioane de kgr tutun cuprind vre-o 15 milioane de nicotină, **adecă 1500 vagoane de otrăvă.**

Dacă se ține seamă apoi că prin pregătirea tutunului pentru fumat, se pierde cam 2 treimi de nicotină și că o jumătate din treimea ce mai rămâne în tutunul din care se fac țigările, se aruncă odată cu mucurile de țigarete, sau se pierde în timpul fumatului, urmează, că toți fumătorii din lume se otrăvesc de bună voie cu 250 vagoane, adecă cu 2 milioane și jumătate de kilograme de nicotină pe an.

Nu este prostie aceasta? Și să mai zici că omnia progresaază în cultură și știință, când fumătorii se sporesc tot mai mult, în fiecare an. Ba chiar și copiii începând dela 5 și 6 ani în sus fumează ca Turcii.

Noi sfătuim pe toți să-și cruțe plămânile, căci tutunul este numai o fudulie, care nu ajută la nimic, ci dimpotrivă ajută la ruina organismului omencesc.

În special copii trebuiesc desvâțați de acest nărav — căci numai din această cauză și din a

beției rămân pitici, nu cresc, devin palizi, nervoși—o generație care degenerază sub proprii noștri ochi.

Despre alimentare

IN NUMĂRUL trecut ne-am ocupat despre diferite alimente, cu cari se nutrește omul. Acum în numărul acesta ne vom ocupa cu beuturile ne-spirtoase. Întâi vom lua cafeaua.

Cafeaua este o beură nevătămătoare. Luată dimineața cu lapte [cafea cu lapte] este foarte folositoare, escită puțin nervii și deschide pofta de mâncare. Cafeaua luată după masă înlesnește mistuirea. Ea este cunoscută în Orient din secolul al IX. În Europa este cunoscută din secolul al XVII, unde un medic a adus-o ca medicament din Egipt la Veneția; iar în Germania tocmai pe la sfârșitul secolului al XVII s'a început a se bea cafeaua.

Pentru cei cari lucrează lucrări științifice, dacă vor bea cafea, deșteaptă creerii și-i face să reziste mai mult în contra somnului. Pentru copii însă este foarte vătămătoare, fiindcă escită creerii.

Cafea luată seara pe timpul culcărei produce insomnie [lipsă de somn].

Ceaiul [teiul], așa numitul ceai ruses, cu toate că origina și-o are din China și Japonia, are aceleași proprietăți asupra organismului ca și cafeaua. El ca medicament este foarte folositor în multe boale. Ceaiul cu rum beut iarna este folositor, pentru că încălzește corpul, tot asemenea și

vara însă fără rum, ci cu lapte luat peste zi când omul este asudat și obosit este foarte folositor și răcoritor.

Întrebuințarea lui însă în măsură prea mare ne poate cauza și rău, de aceea este vătămător, căci irită organismul, poate provoca tremurături și câte odată chiar isterie.

Șocolata este mult mai nutritivă decât cafeaua și ceaiul și este mai mult un nutremânt, decât o beură. Șocolata nu irită creerii, este foarte folositoare pentru persoanele nervoase și slabe; trebuie a se lua totdeauna cu lapte și cu zahăr. Se ia mai bine după dejun, niciodată seara. Ea este folositoare pentru persoanele delicate și pentru cei ce sufăr de piept, precum și celor ce voese să se îngrașe.

Chaul mograa și vindecarea leprei

CHAUL mograa este denumirea chineză a unui Coareare arbore din familia Hydnocarpeelor. Încă din timpurile preistorice, a fost recunoscut că uleiul conținut de fructele acestui arbore este singura substanță eficientă pentru a putea lupta contra leprei. În ultimii ani, știința modernă a confirmat valoarea acestui antic medicament: că a perfecționat și a făcut posibilă întrebuințarea medicamentului în multe spitale din lume.

Meritul acestor cercetări și rezultatelor date revine la doi savanți care au lucrat cu totul separat unul de altul, Dr. Roger în India engleză și Dr. American Harry T. Hollmann în Hawaii.

CE ÎNCARCĂ VAPOARELE

SUNT vapoare de toate categoriile—și mici și mari. Vapoarele mari, mai cu seamă cele construite în timpul din urmă sunt atât de bine construite și aprovizionate cu tot ce-ți cere inima încât nu au greșit aproape cu nimic aceia, cari le-au dat numirea: orașe plutitoare. Aceste sunt adevărate orașe plutitoare. Bine înțeles acestea se folosesc mai cu seamă la trecerea Oceanului și în tot cazul pentru călătorii mai lungi. Sunt vapoare cari au o lungime dela 200 metri în sus și cari duc cu ele câte trei, patru și mai multe mii de persoane, cari dacă au de călătorit câte 2—3 săptămâni, le trebuie mâncare, nu glumă. O revistă franceză se ocupă mai pe larg în acest sens. Noi vom da numai câteva exemple asupra luerurilor, cari le încarcă un vapor, când începe o călătorie mai lungă. Se povestește că sunt vapoare cari încarcă câte 4000 tone (o tonă face 1000 kgr.) de cărbuni, ceea ce face peste 300 vagoane de cărbuni. Un tren cu atâtea vagoane ar fi cam de 2200 metri de lung, adică mai bine de 13 ori de cât e vaporul însuși.

Această mulțime de cărbuni o mistue în timp de 6 zile cele 80 de cuptoare ale diferitelor mașinării. Dar față cu acestea din urmă nici călătorii nu se lasă mai prejos. Cei 500 călători cl. I, cei 300, cl. II, și cei 1000 cl. III, cer mâncare. La aceștia

trebuie să mai adăugăm 135 fochiști, 27 mecanici, cari ung, 43 matrozi, 100 servitori, 10 servitoare, 15 bucătari și ajutor de bucătari, 6 brutari și trei măcelari și alții. Să ne presupunem deci că e vorba de a sătura peste 2000 de guri flămânde, timp de 6 zile și vom pricepe lesne, cam de cât are nevoie vaporul. Făină trebuincioasă atât pentru pâne, cât și pentru diferite soiuri de prăjituri se încarcă circa 15.000 kgr. După pâne urmează cărnurile. Dintre animale vii se iau 20 boi, 15 berbeci și 5 porci, cari sunt tăiați la trebuință. Pe lângă acestea să mai iau cărnuri de tot felul cam trei vagoane. Carnea această este păstrată în camere vecinic reci sa să nu se strice. Din această carne sunt cam 300 limbi, 200 rinichi, de vită, 60 capete de vițel, 300 picioare de vițel, 400 picioare de porc pentru piftii (aituri), 100 sunci, 15 butoiașe de ficat și vre-o 600 kgr. alte feluri de mâncări reci.

Acestea sunt cărnuri de animale, mai trebuiesc însă pe lângă toate acestea și păsări. Se iau vre-o 2000 și anume: 450 găini, 450 porumbei, 250 rațe, 30 găște, 40 curcani. Nu este uitat nici vânatul, din care se ia 700 prepelițe, 350 potârnică, 150 fasani. Pentru călătorii mai săraci, cari nu au atâția bani ca să-și permită luxul de a trăi în acest interval numai cu păsări, se mai încarcă în

vapor și cam un vagon de slănină bine sărată, ca să nu fie expusă sticăciunii, mucezirei etc.

Peștele încă nu este uitat. Cu toate că este în mare destul pește, totuși în cursul călătoriei, din anumite motive, nu se pescuește ci încarcă cam 3000 kgr. pește proaspăt, apoi alte feluri de pești și chiar pește afumat.

Dintre legume se iau cam 12.000 kgr. cartofi, 600 kgr. morcovi, 500 ceapă, o tonă fasole, 500 căpățini de varză, 5000 ridichi și salate de tot felul. Apoi 2500 kgr. macaroane și alte mărunțișuri la fel.

Dar să nu credeți cumva că cu aceasta s'ar fi isprăvit încărcătura. Mai este încă. Anume: 25.000 ouă, 1000 kgr. unt proaspăt și tot atât unt sărat, 1000 kgr. brânzături de tot felul și una tonă de grăsime de porc. Urmează apoi 37.000 cutii de conserve, 4000 kgr. zahăr, 200 kgr. ceaiu, 100 kgr. cafea, 300 kgr. ciocolată, 600 kgr. portocale, 4000 kgr. pere, 4000 kgr. mere, 15.000 kgr. fructe uscate, 200 borcane cu dulceață, 100 borcane cu miere.

Trecând la lichide vom înșira: 22.000 de litri vin obișnuit, 25.000 litri vin de altfel, 500 de vinuri alese, 1500 și tot atâtea jumătăți de sticle cu șampanie, 2000 sticle și 1500 jumătăți de sticle cu bere, 600 sticle licheururi și cognac, 3000 sticle

cu apă minerală. Nu mai pomenim de sutele de kgr. unt de lemn și oțet pentru miile de salate. Mai punem și un vagon de lapte trebuincios atât de mult.

Pentru încărcarea acestora se cere multă grijă și mare bătae de cap din partea conducătorilor.

În ce privește că aceste beuturi însă nu pot fi duse cu vapoarele în spre Statele-Unite, că acolo s'a votat în parlament o lege împotriva beuturilor spirituoase: astfel că acum vapoarele iau cu ele mai multă apă minerală decât vinuri, licheururi, etc. Această lege este foarte severă, dar este la timp venită, și n'ar strica dacă s'ar putea accepta și s'ar vota de parlamentele tuturor țărilor, căci ar fi numai înspre folosul omenirii, asfixiată în mare parte de spirit.

Ca să dovedim cu câtă stricteță aplică autoritățile din Statele-Unite această lege vom spune că de curând au confiscat și au turnat în mare dintr'un vapor olandez peste 50.000 kgr. bere și alte beuturi, cauzându-i prin aceasta vaporului numit o pagubă de mai multe milioane lei. Va învăța minte deci pentru viitor.

Vedeți dar iubiți cetitori, câte bogății nu duce un vapor cu sine și cât amar de oameni. Să nu ne minunăm deci că li-s'a dat numirea de orașe plutitoare, căci aproape așa este.

BCU Cluj CRONICA ȘTIINȚIFICĂ Library Cluj

MÂȚA SAU PISICA SĂLBATICĂ

PRIN PĂDURILE țării noastre se găsește mâța sălbatică, numită pe latinește Felis Catus. Ea are mărimea unei vulpi și este mai puternică decât pisica noastră de casă. Se deosebește de aceasta prin blana ei mai deasă, miaunatul mai tare, privirea ei mai sălbatică și dinții ei mai puternici. Capul ei încă este mai gros, trupul mai sdravăn și coada mai păroasă, însă ceva mai scurtă decât la pisica de casă. Părul ei este cenușiu cu pete negre, la grumazi cu pete galbene, pe frunte are patru dungii negre. Tălpile sunt întunecate sau negre. Greutatea este 8—9 kilograme, lungimea de 100—120 centimetri.

Pisica trăiește astăzi prin toată Europa în afară de Scandinavia și Rusia Nordică. Mai ales se află în Carpații noștri și în Alpi, în Azia nu se găsește. Îi place prin pădurile mari și dese de conifere (brazi, molizi, piri) mai ales unde sunt stânci cu crăpături și peșteri mici, precum și în scorburi de copaci, unde își face cuibul. Adeseori în văgăunile vulpilor și ale bursucilor. Îi place să trăiască singuratică și numai în timpul cât are pui, trăesc mai multe la olaltă.

Iarna părăsește adeseori pădurile și se apropie de sate, intră chiar prin șuri.

Îa își caută prada seara după apunerea soarelui. Fiind provăzute cu simțuri foarte dezvoltate, este totodată foarte băgătoare de seamă și vicleană și se apropie tiptil și fără șgomot de prada sa.

Ochii îi lucesc noaptea ca și cărbunii aprinși,

mirosul îi este foarte ager, și sare foarte dibaciu și sigur și are mare răbdare la pândă. Atacă pasărea în cuibul ei, iepurile în culcușul său, chiar și vererita depe crengile copacilor.

Când voesc să atace animale mai mari le sare în spate, apoi le rupe vinele și artărele dela grumazi. Dacă însă au dat greș, numai urmăresc pe acelaș animal, ei își caută altul. Hrana ei principală constă în șoareci, șobolani și pasări mici. Rar atacă animale mai mari: căprioare și pui de cerb. Adeseori stă la pândă pe lângă lăpe, heleștei și lacuri așteptând pești și pasări de apă.

Lăcomia de sânge este foarte mare, ca la toate animalele ce se țin de familia pisicilor (leu, tigru, leopard) și din această cauză face mare pagubă în animalele de pădure, vrednice de vânat. Folosul ce ea îl aduce prin stărpirea șoarecilor, șobolanilor, este prea mic în raport cu pagubele ce face în celelalte animale.

În stomacul unei pisice s'a găsit odată restul alor 26 de șoareci. La altele s'au aflat resturi de dihori, jideri, ciurici, vererițe și de deosebite feluri de șoareci, șobolani și pasări de pădure. Pisica, capătă în luna lui Aprilie 5—6 pui orbi întocmai ca pisicile de casă. Când aceștia au încetat de a mai suga le aduce mama lor șoareci, pasări și cârțițe. După scurt timp încep a se cățăra pe arbori, jucându-se și sărind pe crăcile lor. Fiindcă părul lor este cenușiu ca și coaja arborilor, nu se pot bine deosebi și astfel scapă ușor de om, mai ales vara când frunzele acopăr ramurile și crăcile.

Pisica sălbatică nu este un animal curajos, decând numai când este în primejdie mare sau a fost rănită. Cele bătrâne nici nu-și apără puii, ci îi părăsește când omul se apropie de ei.

Firea lor sălbatică este așa de înrădăcinată în ele, încât numai cu foarte mare greutate se pot îmblânzi, chiar când se crește de mici și se tratează bine. Puii sunt foarte răutăcioși, fug de om, strigă, miaună, sunt foarte prepuitori la orice sgomot, își sburlească părul, nu se lasă atinși, sau neteziți. Numai când se știu singuri de tot se joacă. În general îmblânzirea lor atârnă de la buna tratare. Iată o pildă că dacă animalele sunt tratate bine, pot deveni bune, cu atât mai mult se poate aceasta la om. Și oamenii cei mai răi, dacă știe omul cum să-i trateze pot deveni buni. Un învățat asigură că prin o bună tratare s'au îmblânzit chiar și pisice bătrâne. Cu toată buna tratare și hrană, pisicile nu trăseser mult în prinoare, de aceea se află rar prin grădinile de animale (zoologice) din orașele mari, pe când leii și leopardzii trăseser mulți ani și în prinoare.

La vânatoare se poate omul apropia cu ușurință de ea, imitând tâțâitul șoarecilor sau piuitul pasărilor. Alminterea se vâncează cu ajutorul cânilor, cari o strămtorează în locuința ei. În unele țări dacă se află într'o scorbură de copac, îl taie și o prind vie. Este însă mare casnă a o scoate din scorbură. Se apucă doi și mai mulți oameni curajoși și tari și trăgând-o cu mâinile învăluite în mănuși și zdrențe o fac să intre în sacul de dinaintea scorburei. În tot cazul vânătorul trebuie să fie cu mare băgare de seamă când se apropie de ea, căci rănită poate fi foarte periculoasă, căci îi sare în ochi, își înfige ghiarele în carne, mai ales sare la piept și nu se lasă de el, îi produce răni, cari cu greu se vindecă. Atacată de câini se luptă cu cea mai groaznică furie și nu se lasă până ce nu le scoate ochii cu ghiarele.

De multe ori se sălbătesc și pisicile de casă.

În Africa nordică și centrală precum și în Palestina, trăește pisica numită Felis Maniculata, dela care se trag pisicile noastre de casă, a cărei lungime e de 75 cm. (Coadă singură 25 cm.) Coadă se apropie foarte mult de cea a pisicilor noastre. Se crede că vechii Egipțeni au îmblânzit-o. Din Egipt s'a răspândit apoi prin Arabia și Siria în Grecia, Italia și apoi în toată Europa.

Singurul folos ce-l avem dela pisica sălbatică este blana ei.

LUNGIMEA LINIILOR FERATE

ÎN CEI douăzeci ani din urmă liniile ferate ale statelor au sporit foarte mult. În acest interval s'au construit peste 100.000 kilometri de linii noi. Pe când în anul 1900 erau de tot 800.000 kilometri în întreaga lume, în anul 1910 peste 1 milion și 40 mii, iar astăzi ne apropiem încetul cu încetul de 2 milioane kilometri de linii ferate.

Iar ca să vedem că prin liniile ferate fiecare stat se silește mai tare a întrece pe altele, făcând cât

mai mari ușurări posibile comerțului, cum și mișcării lumii dintr'un loc într'altul, vom arăta că din această întindere a liniilor, care stat cât are el. În fruntea tuturor stă America de Nord: Statele Unite singure au aproape o jumătate milion de kilometri, apoi Germania cu 90 mii kilometri, Franța peste 80 mii, Anglia peste 55 mii, Rusia 60—70 mii, Italia 35 mii, — iar celelalte state au mai puțin. Din aceste linii ferate peste 60% sunt în mâna deosebitelor societăți particulare, iar restul în mâna statelor respective.

Mai nou, în special țările născute în urma războiului, lucrează în mod sârguincios și de admirat la nouile lor linii ferate. Între aceste țări, România mărită nu se prea poate bucura de o perfectă întâetate, întrucât conducătorii noștri, nu se prea cugetă serios la eventuale noi construcții în acest sens. Să nădăjduim însă că totuși le va mai veni mintea la loc și în loc de atâta ceartă și ură, își vor întinde mâna frățește și vor lucra cu puteri îndoită pentru țara noastră, care sângrează.

LUMINĂ DE SOARE

CĂȚIVA învățați germani au descoperit mai nou o astfel de lampă electrică nouă, care va da (produce) o lumină întocmai ca lumina soarelui. Acești învățați au și intrat în tratative cu o mare fabrică germană din Berlin, care se leagă în baza invențiilor lor, a fabrica astfel de lămpi nouă și ieftine dar și folositoare totodată.

Această lumină se va deosebi de cea a electricei de până în prezent, prin aceea că anumite raze și culori, cari azi dau luminei electrice o față deosebită de cea albă curată a soarelui, vor lipsi din noua lumină, făcând-o să fie chiar ca cea de soare, încât dacă va arde ziua o astfel de lampă, nu-i vom putea deosebi lumina de cea a soarelui.

Această lumină va fi mult mai sănătoasă decât cea a soarelui. Notăm că în acest sens s'a lucrat de multă vreme, dar abea astăzi s'a putut obține un rezultat.

ALTOIUL OCHIULUI

O TELEGRAMĂ din Tokio vestește că drul Sădema Ochi, unul din cei mai mari chirurghi japonezi, a reușit să altoiască unui om ochiul altui om, operațiune pe care chirurgul o urmărește de ani îndelungați.

Altoiul însă este cu puțință numai atunci când cele două persoane, asupra cărora se încearcă operațiunea, posedă aceleași caracteristice generale.

UN NOU COMBUSTIBIL FĂRA FUM ȘI CENUȘE

DUPĂ 16 ani de cercetări și experiențe, profesorul englez Illingworth, directorul laboratorului de chimie al școlii de mine din Țara Galilor, a izbutit să extragă din cărbune un nou combustibil care arde fără să degajeze fum și aproape nu lasă cenușă. Valoarea calorică acestui combustibil egalează pe aceea a cărbunelui superior.

OAMENI — IDEI — FAPTE

Culturi de orez în România

Rezultatul favorabil al unor recente încercări.

S'AU făcut și la noi încercări de a se cultiva orezul, dar până acum ele nu fuseseră încoronate de succes.

Iată însă că Buletinul oficial de informațiuni al Oficiului comercial francez în România ne aduce o îmbucurătoare surpriză.

Anul acesta s'au repetat experiențele în jud. Covurlui și rezultatele dobândite par a fi din cele mai făgăduitoare.

Reproducem aci constatările înregistrate de Buletinul Oficiului comercial francez :

„Au fost semănate cantități de orez pe terenuri inundabile situate lângă Prut.

Culturile au fost făcute de specialiști aduși din Macedonia și rezultatele au fost foarte încurajatoare. Orezul a fost cules și trimis la Brăila, unde o moară cu mașini speciale l'a curățat de coaje.

„Alte încercări asemănătoare au fost făcute și în alte puncte ale României.

„Orezul va putea să fie cultivat în România, — spune Buletinul oficiului comercial francez, — în condițiuni avantajoase și imensele suprafețe inundabile, situate dealungul Dunărei, Siretului, Prutului și Oltului, vor fi făcute productive, — căci în Asia orezul e cultivat la altitudini mai înalte și sub climate mult mai reci ca în România“.

Reflector pentru avioane

PE vârful unui castel de apă de lângă Kootwyk în Olanda s'a așezat un reflector uriaș, care își trimite razele la 100 de kilometri. El arată avioanelor calea și le apără în același timp de turnurile de telegrafie fără fir, ce se află în apropiere.

Un munte nou în mijlocul Atlanticului

O MARE convulsie oceanică a ridicat în mijlocul oceanului Atlantic un munte nou. Vaporul de așezat cablu cu numele „Britania“ fiind trimis să repare cablul telegrafic rupt la ridicătura fundului, raportează că ruptura este la mijlocul distanței dintre „Cape-Town“ și insula Sf. Elena și că în locul unde era o adâncime de 3000 metri, a descoperit numai 1200 metri.

Sondajele făcute au descoperit un nou munte suboceanic de 7 mii marine (12.900 metri) și de 3000 metri lărgime.

Se zice că erupția a fost la 4 August.

Amiralitatea engleză va trimite o expediție de supraveghere a acestei mișcări a scoarței pământului.

Cele 10 porunci Iaponeze pentru viața lungă

ZIARUL JAPONEZ „Ifji Schimpo“ garantează o vârstă „de 100 de ani și mai bine“ tuturor acelor care vor urma următoarele zece reguli :
1. Petrece cât mai multă vreme în aer liber ; 2. Mănâncă numai odată pe zi, carne ; 3. Ia în fie-

care zi, o baie fierbinte ; 4. Poartă albituri groase de lână ; 5. Să dormi cel puțin 6 ore și niciodată mai mult de 7 jum., cu fereastra deschisă și într-o încăpere întunecoasă ; 6. Destină o zi pe săptămână muzelor ; 7. Evită tot ce-ți produce supărare și muncă mentală excesivă ; 8. Văduvii și văduvele să se căsătorească din nou ; 9. Muncește potrivit ; 10. Nu vorbi prea mult.

O expoziție de lăptărie internațională

ÎN Aprilie, anul viitor 1924 se va deschide, la Milan, o expoziție internațională de lăptărie, care va cuprinde diferitele produse ale lăptelui.

Un milion și jumătate de copii părăsiți

Mizeria copiilor din Rusia sovietică

SFATUL Comisarilor poporului din Ucraina, pe baza raportului comisarului poporului pentru sănătatea publică, a propus guvernului republicelor sovietice să acorde 5 milioane de ruble pentru lucrările în interesul copiilor abandonți, al căror număr, după ultimele statistici, este acum de 1.659.590. Din aceștia 118.000 sunt adăpostiți în stabilimentele de sub direcția comisariatelor poporului pentru instrucțiune și sănătate publică, iar pentru 31.000 de copii îngrijește corporațiile și alte organizațiuni.

În total până în prezent s'a făcut ceva pentru 14 la sută din copiii rămași fără îngrijire. Restul miilor nenorociți au fost lăsați în voia soartei lor, ceea ce înseamnă, firește, o totală demoralizare cu toate urmările ei îngrozitoare. Grozăvia urmărilor acestei neîngrijiri reiese din constatarea că în prima jumătate a anului 1923 și adică numai în Ucraina, nu mai puțin de 29.317 crime au fost comise de copii sub treisprezece ani.

Cifrele cuprind însă numai cazurile ajunse la cunoștința autorităților.

Câte rele vor fi comis însă copiii fără ca publicul sau autoritățile să fie aflat de ele.

Din numărul total al copiilor abandonți 60 la sută sunt din populațiunea dela țară, 40 la sută dela orașe. La Odesa și Nicolaef se găsește aproximativ 115.000 de copii lăsați în voia lor, cari trăiesc din cerșit furturi și alte deliecte, poate și din omoruri. Se înțelege dela sine că printre copiii aceștia bănuie tot felul de boli. Prin faptul că sunt răspândiți peste țara întreagă, ei prezintă o mare primejdie pentru populația stabilă, care vrând nevrând vine în contact cu acești copii vagabonzi.

Mare este mortalitatea printre aceste ființe demne de compătimit. Poliția din Nicolaef, Odesa, Sevastopol și Teodosia găsește zilnic pe străzi cadavre de copii cari au dus o vieță de vagabond și și-au găsit moartea prin istovire sau boală. Cadavrele de copii prezintă o priveriște îngrozitoare : corpuri uscate, învelite în zdrențe, întârziate în creștere din pricina mizeriei. Din cei unul și jumătate de milion de copii neîngrijiți mor zilnic sute în chipul acesta.

„VIE ÎMPĂRĂȚIA TA.“

Insemnătatea împărăției. — Clasele de oameni interesați în ea. — Clasele de oameni împotriva ei, și de ce împotriva. Apropierea împărăției. — Mărirea ei cerească. — Stabilirea ei.

CEL mai însemnat eveniment din istoria lumii este stabilirea pe pământ a Împărăției lui Dumnezeu din partea Domnului nostru Isus Christos și a urmașilor săi aleși — învingătorii veacului aceștia creștinești. Aceasta mare întâmplare, către care, după cum s'a arătat în alte locuri, toate făgăduințele și prezicerile lui Dumnezeu îndreptate, o recunoaștem acum nu numai ca foarte aproape, dar ca fiind chiar înaintea noastră. Acel ce e deșteptat într'atâta, încât faptele aceste le vede și le prețuiește încajuns, sau chiar numai în parte, și a cărui inimă e în conțelegere cu planul cel mare a lui Dumnezeu, și care vede și recunoaște, că leacul lui Dumnezeu pentru păcatul, mizeria și mărirea creațiunii suspinațoare, are să fie adus de această împărăție, acela desigur nu poate decât să simtă un viu interes în aceasta mare întâmplare, în timpul și felul stabilirii ei.

Cine să încrede în îndeplinirea cererei sau rugăciunii ce însuși Domnul Isus a pus-o pe buzele noastre: „Vie împărăția Ta, facă-să voia Ta, precum în cer așa și pe pământ“ — trebuie să simtă cel mai viu interes în îndeplinirea cererei sale, dacă aceasta rugăciune vine din inimă — în spirit și adevăr.

Noi putem vedea, că chiar și lumea, dacă ar cunoaște adevărul caracter al acestei împărății, ar saluta-o îndată [după cum în sfârșit vor și face] cu bucurie, ca binecuvântarea de mult așteptată, care aduce cu sine mult doritele fericiți ale Veacului de Aur — Vârsta Milenială.

Numai o clasă de oameni ar putea fi împotriva acestei domnii a dreptății. Aceasta clasă cuprinde în sine pe toți acei ce nu iubesc regulile de aur ale iubire, și aceștia, în loc să iubească pe alții ca pe ei înșiși, mai bucuos iar vedea apăsați (suprimați), restrânși în drepturile lor și răpiți de rășplata vrednică și de bucuria muncii lor, pentru ca ei să poată trăi în lux extravagant și „desfătări“ (Iacob 5:1-9), mai mult chiar decât și-ar putea pofti sau aștepta. Aceștia țin la întocmirile de acum ale societății cu ghiare de moarte, și par'că din pornire firească li-e frică de mult dorita împărăție a lui Christos. Și dorința lor li-e tată cugetului, că aceea împărăție nu va veni niciodată. Cum David a spus: „Lăuntrul lor se măgulește, că casele (familiiile) lor vor sta în etern, și locuințele lor din generațiune în generațiune; și numesc încă cu numele lor pământurile lor... aceasta este calea lor, nebunia lor; și pe dânsii îi urmează cei cărora le plac cuvintele lor.“ — Psalm 49:12, 14.

Necrezând sau ignorând spunerile Profetilor cu privire la această împărăție, prin gura căror Dumnezeu a „vorbit dela întemeierea lumii“ (Fapte 3:21), multor li-e frică de ea, și presimțesc, că dacă Dumnezeu își va stabili împărăția Sa, va domni în dreptate; și dacă se va purcede cu dreptate, atunci mulți domnitori ai pământului vor

schimba locul cu supușii lor, sau vor fi aruncați chiar în prinsoare; și mulți dintre cei mari și îngâmfăți pe averile lor și-ar pierde desfătul și fericea câștigată pe nedrept, și ar fi desbrăcați de onoarea și cinstea care o îmbueură sub sistemele de acum neegale, și ar fi văzuți în lumina lor adevărată, ca necinstiți. Lor li e frică de cercetare, chiar deși nu cred în declarația Domnului, că „nimic nu este acoperit, care să nu fie descoperit, și ascuns, care să nu se facă cunoscut“. (Matei 10:26) Și alături de acești necinstiți și nedrepti stăpâni ai bogăției și puterii, în a cărei ultimă folosire ei nu să arată „înțelepți“, ca cel laudat de Domnul în parabolă pentru prudența sau deșteptăciunea sa (Luca 16:1-9), stă o altă clasă mai mare, fără de care ei ar cădea. Aceasta clasă mare, care, cu toate că poate nu are decât partea ei euvenită de cinstire, rang, bogății și bunăstare, totuși are speranță să trăiască în răsfăt oareșcând. Oh, oameni mârșavi, selavi ai desertăciunilor egoiste și jucăreilor bunăților necinstite și nestatornice! Și între aceștia — vai! e adevărat — sunt și de acei ce poartă numele lui Christos, Prietinel săracilor, și cu buzele lor să roagă numai pentru pâinea zilnică [inima dorind toată lumea] și cu fățurie pioasă să roagă: „Vie Împărăția Ta,“ pe când ei în toată privirea lor, prin toate faptele și umblările lor față de aproapele lor, arată cât de mult iubesc ei rânduiala nedreaptă de acum; și bucurându-se în nedreptate, și văzându-se prinși în poftele lor egoiste ar dori mai bine ca să nu vină împărăția lui Christos niciodată . . .

Ciudat însă e — în contrast marcat cu atitudinea aceloră cu numele de fii ai lui Dumnezeu — că nu arareori aflăm între „socialiști“ și alții — cari resping „bisericitatea“, și cu ea adeseori și Biblia, și credința în religiunea descoperită, cari totuși de fapt apreciază principiile fundamentale ai dreptății — recunoscând frățietatea comună a omenirii, precum unele din scrierile lor foarte frumoase o arată. Ei să par a aștepta și a se strădui spre egalitate socială și împrejurări mai favorabile, cari sunt de repetate ori promise în Sf. Scripturi, ca rezultat al stabilirii împărăției lui Christos între oameni, și când voia lui Dumnezeu se va face pe pământ. Și totuși, sermani socialiști, adeseori să pare, că străduințele lor spre libertate și egalitate, în cea mai mare parte, vine din sărăcia lor și din simțământul că vor avea mai multe bunuri și favoruri, și numai foarte puțin vine dela principiu. Căci dacă vre unul dintre ei ajunge la moștenire sau câștigă, prin noroc, o mare avere, e aproape sigur că-și părăsește teoriile socialiste.

Foarte înțelept și cu grijă trebuie să se poarte credincioșii, cari să roagă: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pământ“, ca nu cumva rugăciunile lor să fie numai zembete de buze, la care inimile și viețile lor să nu corespundă. „Din cuvîn-

tele tale te voiu judeca," reprezintă una din cele mai aspre muștrări, pe care le v'a pronunța Judecătorul contra onora cari sau pretins a fi servii Lui și a dori după împărăția Sa de iubire și dreptate. Toți aceia cari să roagă și cred în venirea dom-

niei dreptății, să-și îndrepte tocmai de pe acum faptele și cuvintele lor — întrucât să poate și atârna dela ei — în potrivire și după regulile ei de dreptate.

VITAMINELE

(Continuare din numărul 19)

PROFESORUL Osborne a făcut studii asupra vitaminelor hrănind zilnic grupul său de șobolani, cu un gram și jumătate de frunze uscate de varză. S'a demonstrat, că albumina frunzelor de varză este în mod considerabil lipsită de vitamina A.; căci grupul de șobolani s'a îmbolnăvit peste 30 de zile dupăce se îmbolnăvi și grupul acelora cari s'au hrănit din hrana care n'au avut de loc nici o vitamină A. Amândouă grupurile s'au întrămat dupăce au fost nutrite zilnic cu un gram și jumătate de grăsime untoasă.

Experimentele cu pătlăgele fierte uscate au arătat, că un gram și jumătate din ele, pe zi, conține tot atâta vitamină A câtă aceeași cantitate de grăsime din unt. Pătlăgelele sunt unele dintre produsele cele mai de valoare pentru existență, conținând într'o mare măsură n'au numai vitamina A, ci și vitamina B și C dizolubile în apă. S'a dovedit de asemenea, că morcovii uscați au tot atâtea vitamine A ca și pătlăgelele uscate.

Un studiu recent asupra rachitismului arată, că este cauzat de lipsa sărurilor de calciu, a vitaminei A și proteinei. Creșterea nesănătoasă a dinților și căderea lor se datorește, după cum s'a dovedit acum, nutririi în tinerețe fără vitaminele A, absolut necesare.

Una dintre binefacerile războiului mondial a fost dovedirea faptului, că sănătatea nu se poate păstra fără grăsimi. În Germania, când grăsimile cele mai multe erau acaparate pentru scopuri militare, tuberculoza deveni o adevărată plagă, dupăcum a fost și în Franța și în alte țări. Asemenea lecții sunt prea costisitoare pentruca să se repete prea des, însă din punctul de vedere dietar ele servesc un scop, ca demonstrare a necesității vitaminei A în hrana omului.

Vitaminele cari se dizolvă în apă

VITAMINA B se topește în apă și se găsește în verdele vegetalelor. Ea are multă înrăurire asupra creșterii animalelor. Pentruca mănecarea să te facă să crești, sau desvolți, ea —vitamina B— este absolut necesară. Un copil poate se fie momentan gras, vesel și răzător și totuși, dacă din hrana sa lipsește Vitamina B dizolubilă în apă, și vitamina A dizolubilă în grăsime, el va deveni în curând anemic, nepuțincios sau bolnav de altceva de pe urma lipsei vitaminei A.; sau, pentrucă nu primește destul din vitamina A, dezvoltareașsa va incetenisubit, în mod inexplicabil.

S'a dovedit, că laptele, când este așa cum îl dă vaca, conține amândouă soiurile acestea de vitamine: A — dizolubilă în grăsimi; și B — dizolubilă în apă, cari amândouă sunt necesare dezvoltării și bunei stări mai cu seamă a tinerilor; deasemenea are și vitamina C, dizolubilă tot în apă, fără de care viața nu poate să existe.

Laptele, dacă stă câteva ceasuri, se ridică de asupra lui, în formă de smântână, grăsimile untoase, gălbui. Smântâna deasupra laptelui și imediat sub ea, conține nespuse de mult din vitamina A, care se topește în grăsimi, și prea puține din vitaminele dizolvabile în apă. Laptele cu puțin mai în jos de la smântâna de deasupra lui are prea puțin din vitamina A, dar conține foarte mult vitamine B, și C. Pentru a'i da copilașului „laptele cel mai bun“, este obicei a se dilua laptele de deasupra cu apă. Dar laptele ordinar, înmulțit cu apă, produce nesfârșite neajunsuri după ce copilașul a ajuns la un anumit punct, la un anumit număr de zile sau săptămâni, când începe a se manifesta lipsa vitaminelor B, și C. Se arată cum este atunci, pofta rea de mâncare, și copilașul ajunge într'o stare rea, de nedesvoltare. În Danemarca, infanții nutrindu-se în timpul războiului cu lapte diluat cu apă — pentrucă se exporta untul în Germania pe prețuri mari — nenumărați copii au căpătat ulcere la ochi, au prezentat simptome de scorbut, întocmai ca șobolanii puși în aceleași condiții. Laptele așa cum este, clântindu-l ca să se amestece cu crema, este cel mai bun nutremânt pentru copii. Laptele este bogat în vitamine pentrucă hrana vacii le conține în abundență, iar ele se transformă în lapte. Valoarea laptelui depinde de vitamine; și cu cât vaca este hrănită mai bine cu asemenea nutreț, cum este bunăoară luțerna, trifoiul și țărăța, cu atât mai valoros va fi laptele ei pentru copii și pentru ceilalți cari întrebuințează laptele.

Vitamina C, dizolvabilă în apă, păstrează buna sănătate a omului și animalelor. Ea menține țeșutul în situația sănătoasă și îl apără de boale ca scorbutul, care se manifestă prin uscarea și sângerarea gingiilor, a intestinelor, etc. și printr'o mare lăncezeală și adeseori prin dureri reumatice. Boala se chiamă scorbut, după latinescul „*scorbutus*“, și de aci numele de anti-scorbutice, ce se dă vitaminelor C, dizolvabile în apă.

Vitamina anti-scorbutică C, se găsește în portocale, struguri, lămâi și alte fructe citrice, deasemenea în vegetale cum sunt pătlăgelele, spanacul, lăptuca, în ouă și în laptele crud.

Dintre fructe, ale teiului au cele mai multe vitamine C. Merele și perele au o fracțiune numai din ceea ce au portocalele. Bananele aproape nu le au deloc. Experimentele asupra mustului și a fructului strugurilor sunt în curs. Melasa veche, așa cum era înainte ca Trustul Zahărului să fi nimicît conținutul vitaminos al melaselor și siropului, avea poate un conținut de vitamine dizolvabile în apă la fel de mare ca al portocalelor, sau chiar și mai concentrat. Ea nu se mai poate obține astăzi, întrucât i-au luat locul rețetele melase și siropuri făcute din trestie și cereale, căroro li s'au luat orice conținut vivificant.

Zeama de portocale

ZEAMA DE PORTOCALĂ privity într'olumină nouă" a fost titlul unui articol în „Journal of the American Medical Association” prin care se arată, că unii dintre medicii medicinisti s'au trezit la prima importanță a factorului dătător de viață în materie de sănătate.

Aceasta i-a făcut pe doctorii pe copii, pe așa zisii pediatrici, să se deștepte. Nu toți s'au deșteptat însă; pentru că are să treacă mult — poate câteva veacuri — până când acei cari au investit milioane în fabricile lor de droguri și seruri, vor putea aprecia faptul că poporul n'are să aștepte la ușele fabricilor interesate să capete permisiunea de a primi o sănătate mai bună. Extragem din acest articol următoarele:

„Este recunoscut de către pediatrici, că înfanții nutriți artificial o dau mai bine dacă li-se dă ceva adaos de lapte de vacă, mai cu seamă dacă acesta nu este pasteurizat sau sterilizat [un proces care distruge vitamina].

„Sucul de portocală a câștigat, în scopul acesta,

o popularitate bine meritată. Tot cu succes s'a întrebuițat ca antiscorbutice și alte zemuri de fructe; iar acum mai pe urmă s'a demonstrat că sucurile unor vegetale au în dieta tinerilor aceeași influență binefăcătoare.

„Intrebuițarea pătlăgelelor, după cum îndeamnă A. F. Hess din New-York, sunt în mod deosebit promițătoare, datorită faptului că în contrast cu alte antiscorbutice, aceste vegetale, oricând la îndemână, se pot usca și strecura fără să-și piardă abundența de vitamine anti-scorbutice, și se pot administra cu eficacitate pe deosebite căi, printre altele și prin injectarea sucului în vine.

„După cum au remarcat Osborne și Mendel, noile studii cari privesc abundența multor tipuri de țesuturi de plante în aceste proprietăți nutritive, numite vitamine, pun într'o lumină cu totul nouă importanța dintr'o dietă a vegetalelor verzi. Se îndeamnă nespus a le întrebuița la înlocuirea alimentelor rafinate ale industriei de alimentare modernă, care furnizează produse bogate în proteină, grăsimi și carbohidrate, dar în multe cazuri lipsite, comparativ, de vitamine.

Byfield și Daniels, dela Universitatea din Iowa, au notat, că oridecâteori se dă o doză anti-scorbutică de suc de portocale mărită dela 15 la 45 cm. cubi pe zi, unui copil, a cărui dezvoltare a rămas câteva zile staționară, s'a băgat de seamă o stimulare a dezvoltării.

„Relativ, trebuie o mare cantitate o lapte pentru a da aceeași hrană și a asigura aceeași rată a dezvoltării, pe care o asigură o foarte mică măsură de vegetale verzi“.

Eugen Chiristian a lucrat ani întregi în această direcție, recomandând sucurile fructelor și vegetalelor verzi.

(Continuare în No. 23)

VICTORIE PRIN CREDINȚĂ

„Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră“. — 1 Ioan 5:4.

(Continuare și sfârșit)

Credința și spiritul partizan

Lumea ne mai împrumută și un alt spirit pe care credința îl poate, trebuie, și îl va învinge și acela e spiritul de părtinire, dispoziția de-a fi mai loial unei persoane decât unui principiu. Acest spirit părtinitor, neam dulce cu afecțiunile tribale (de rudenie), e afinitatea care îl ține pe unul în partea celor cu care din întâmplare este asociat, adeseori nepăsător de virtuțile ori nefolosința lor. Dispoziția această poate fi întrebuițată sau spre bine sau spre rău. În ori-ce caz credința ne invită să ne facem asocierea mai strânsă cu Domnul așa că toate altele să fie subserviente (să serviască) acestei; nu să impune să iubim pe unii simpli pentru că din întâmplare suntem asociați cu ei, cea ce ni se impune e să-i iubim din cauza principului, nu însă, principii de politică, de cointeresare ori avantaje pământenesti, ci principului lui Dumnezeu și al Cuvântului Său.

Pe aceștia îi iubim pentru că aflăm în ei anumite calități care ne atrag iubirea, ori poate vedem în ei posibilități înspre țelul care cu toții tindem. Noi suntem ajutați în această direcție, în cazul poporului Domnului, pentru că ei toți au stampila de aprobare a Părintelui în forma conceperii de spirit. Adeșori atragerea și iubirea noastră de cutare familie ori anumit cerc de prieteni și cunoscuți (poate toți frați în Domnul) e născută din simplul fapt că ei sunt răbdători cu slăbiciunile și neajunsurile noastre, ori pentru că ei au aceleași slăbiciuni sau asemenea lor. Propria noastră ambiție și modestie ar trebui să ne discursajeze dela așa prietenii cari tind spre lipse și slăbiciuni.

Spiritul partizan se poate ușor schimba în mândrie sau glorie, în „mișcarea cu care suntem asociați. Noi să ne amintim că influențele cari au lucrat contra a toate mișcările reformatoare din trecut sunt deasemeni înși-

rate contra noastră. Desigur nimeni nu va pretinde că noi, ca individuali, suntem mai buni decât aceia. Cine poate spune că dacă am avea să stăm aici încă douăzeci și cinci de ani, noi sau cei care ne urmează, n'ar fi tot atât de sectariani ca și oricare pe pământ? Cine să poate îngâmfa? Noi, tot la fel ca alții, avem să luptăm contra acestor lucruri; să luptăm, nu cu pumnii, ci cu credința—cu credința că Dumnezeu își va performa scopurile, uneori prin cooperatiunea noastră și altă dată irespectiv de noi, dacă părăsim poziția umilinței și ajungem nefericiți Lui. Suntem noi ai lui Pavel, ai lui Apoline, a lui Chefa—sau ai lui **Christos**?

Spiritul lumei mai apare și în spiritul criticismului, ori în cenzurarea necinstită și nedreaptă a conducerii altora. Critizare obișnuită a oamenilor sau a lucrurilor nu e semn de facultăți superioare ori simțuri mai fine, cum carnea propune să credem, ci de o actuală gârbovire morală și spirituală, care căutând să se justifice pe sine, prin punând cugetul de opunere răului, în realitate privește cu plăcere părțile neîubite ale altora. Din contră, „iubirea nu se bucură de nedreptate, să bucură însă împreună cu adevărul.“ Impreună cu spiritul adevărului, care urăște cugetul despre rău și chiar nici nu-l socotește, dacă e cu puțință de evitat. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu că „nici unul nu este bun, chiar nici unul“, ar trebui să ne învețe a nu aștepta perfecție dela nimeni, nici consistență de conducere, fiindcă așa ceva ar însemna perfecție. Să cere mare credință a să lua într'o vânăre mentală după părți comandabile într'o persoană pe care ne-am obișnuit să o privim ca personificarea moravurilor neplăcute.

Iubire în ciuda slăbiciunelor

Poate vre-un frate ne pare aspru ori negentil în modul său de vorbire, necumpătat ori crud în umblările sale; poate că el să nu apeleze nouă. Credința și aici ne spune că avem poate să învățăm vre-o lecțiune din aceasta. Poate că aceasta să fie modul Domnului de a ne face atenți la neîubirea ce să află în noi. Dar ce să spunem despre fratele? Lasă-l în pace pe el! Domnul îl va trata în modul și la timpul Său. Acel frate poate nu are trebuință de aceeași lecțiune care tocmai nouă ne lipsește; ori poate o va primi pe a sa mai târziu pe altă cale; sau poate a avut-o, în trecut și poartă rănile câmpului de luptă în care noi am fi fost sfârșiți cu totul.

E adevărat că nu putem admira (lăuda) pe careva pentru slăbiciunile și imperfecțiunile sale, dar îl putem admira în ciuda imperfecțiunilor, adecă, pentru alte calități bune pe care fără îndoială, fiecare le are. Credința astfel, crezând că Dumnezeu va aranja cu alții în modul convenit și just, fără ca noi să încercăm a executa pedepse, și având încredere

în El că ne va învăța după cuvânt, ne dă liniște chiar și în împrejurările cele mai supărătoare—nu mulțumire cu calitățile imperfecte, în noi sau în alții, ci o mulțumire cu providențele generale ale Domnului care ne face posibilitatea de-a ajunge în termeni de ubire și frățietate cu alții tot atât de imperfecti ca și noi. Acei cari comandează admirația noastră în orice particular apelează numai la partea mai gentilă a caracterului nostru, și dacă experiența ne-ar fi numai cu acștia nu am putea dezvolta îndestulă febră și nervi. Nu e probă ori dovadă de iubire când admirăm (lăudăm) pe cutare persoană ori izbândeale sale. Așteaptă până când aproape fiecare mișcare și faptă o să ți se pară sucită, neconsistentă, ori chiar greșită, atunci bagă de seamă să vezi câtă iubire ți-a mai rămas.

Tendința criticării din partea cărnei noastre să poate întinde să critizeze chiar și modul folosit în predicarea Evangheliei. Nu voim, însă, să se înțeleagă că am opri pe cineva să nu-și formeze opiniile mentale asupra plăcerii ori neplăcerii unui lucru sau fapt. Ca creaturi raționale aceasta suntem siliți să o facem. Dar criticarea obișnuită, fără un oarecare motiv de principiu, e aceea ce ne face nouă vătămare, chiar și când nu vătămări face pentru nime altul. **Sunetul** evangheliei poate să placă ori poate nu, cărnei, depinde de limbajul în care e cuvântată. Ea poate e predicată într'un mod vagabond care să cauzeze durere sensului nostru retoric ori logic. Judecata noastră carnală propune cugetul că o așa expunere a adevărului nu poate face nimenău nici un bine. Dar minunea minunelor! unele inimi dau evidențe de a fi mângâiate și ajutate. Domnul nu ne învață pe noi acum logica și filosofia în forma ei deplină și curată. El ne învață **credință**, și caută să dezvolte și să inspire în noi un spirit de **dezvoltare** care să ne tragă tot mai aproape de el și să ne deperte de lume și spiritul ei. Oricine e bogat în iubire cătră Dumnezeu și cătră frați a câștigat o adevărată bogăție pe care „furia nu o fură nici molie nu o mănâncă“; și dacă va rămâne credincios până la moarte va câștiga pe Christos „în care sunt ascunse toate camorile înțelepciunii și cunoștiinței.“—Coloseni 2:3; Apocalipsul 2:10.

Cât de vicleană e mintea carnală! Ea caută să judece și să decidă toate după observările naturale. Când o observație naturală propune vre-un gând care e contrar iubirei, iubirea, dacă e activă, va combate afară acel cuget și credința să va prezenta în frunte și va zice: Eu cred că este o adevărată calitate în fratele acela fiecă eu pot să văd aceasta sau nu; nu cred că Dumnezeu a făcut greșală când s'a pus iubirea Sa asupra. „Credința“ astfel „lucrează prin dra-

goste (iubire") (Galateni 5:6. **Cornilescu**). Iubirea imboldește credința ca să câștige biruință contra in Justiției și necuviinței.

Credința și marea noastră schimbare

Poate s'ar părea un lucru de minune a crede într'o schimbare de natură, când natura scurtei noastre existență de azi e atât de problematică? Caută, printr'un microscop mai puternic, la umanul de carne și în loc de a fi vre-o substanță solidă, nu e compus una de alta, ci, în măsura mărimii lor, sunt separate. Dacă chiar și viața prezentă e un mister și un miracol să credem ca lucru strein a crede în veracitatea lui Dumnezeu, când El spune că ne va da o nouă viață? Dacă noi **cu adevărat credem** că ne va da lucrurile promise, desigur noi vom căuta a ne conforma condițiunelor. Nici o îndoială nu poate fi despre aceasta. Lucrurile promise sunt atât de minunate și atât de grandioase încât, dacă cu adevărat le credem, suntem siliți să le dorim.

Chiar și omul, cu simple ambiții pămânetene, a fost în stare să îndeplinească minuni—aproape miracole—intr'un timp destul de scurt, prin aplicându-se pe sine cu întregitate la lucrul din mâni. Să spună despre faimosul lumii naturalist, Audubon, că atunci când a fost în vârstă de douăzeci și patru de ani, a observat o mică picătură de sânge pe batista sa și a știut că nu mai are decât câțiva ani de trăit. El a determinat să facă cel mai mult și mai bun folos din ei, ceva ce să fie de vre-un bine lumii. Conducându-se de această idee s'a pus și într'un timp scurt de șase ani a isprăvit colosala muncă de a clasifica toate păsările din lume. Aceasta a fost o complexă problemă, dar a făcut-o singur. Noi însă avem toată puterea din univers care e gata să ne ajute a ne îndeplini marele lucru pus nouă înainte. Regula cu care să măsurăm suma de putere necesară o putem trage **după credința noastră**. Să ne aplicăm deci cu întregitate la lucrul nostru.

Nu trebuie să ne descurajăm dacă unele calități neplăcute și neiuuitoare să arată sub greutate. Rafinarea lucrează aceasta. Efectul intenționat prin foc e tocmai acesta—să se arate drojdiile ca să fie culese cât mai curând. Credincioșia ni e marcată de sânguințata cu care ne supunem pe noi rafinării și nu

numai prin conduita grațioasă din afară, oricât de dorită ar fi aceasta.

Părintele ne făgăduiește să ne dea din înțelepciunea Sa cerească, dacă cerem cu credință, nici când îndoindu-ne (Iacob 1:6). Înțelepciunea cerească, fiind în destulă măsură, desigur ne va face în stare să îndreptăm toate afacerile noastre spre gloria Domnului și astfel să fim vrednici Săi reprezentanți pe pământ. Tot pe aceeași condiție ne dă El și din spiritul sfânt. Cine se poate îndoi că spiritul sfânt în o bogată măsură nu va produce fructele și virtuțile caracterului cari ne vor garanta o bogată intrare în împărăția Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos? Înțelepciunea este deci suficientă pentru toate exigențele cercării noastre prezentă și spiritul sfânt ne prepară pentru viitor. Ce alta să poate face pentru noi? Și toate aceste sunt câștigabile în proporție cu credința noastră!

Luptă o luptă bună

Noi suntem în coada unui nobil grup de învingători—Isus, Pavel, Petru, Ioan și mulți, foarte mulți alții. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu a fost puternic să-i miște spre biruință; dacă el și nimic alta, a putut să inspire în ei o credință victorioasă, de ce să nu fie aceasta la fel și cu noi? Domnul își va face partea Sa, aceasta o putem ști desigur, dar e întrebarea, o vom face noi pe a noastră? Copiii lui Dumnezeu, angajați într'o luptă atât de nobilă, ar trebui să le fie chiar rușine a să apuca de ceva mic sau a să încurca cu lucruri neînsemnate, atât materiale cât și între ei. „Ce fel (de persoane) trebuie să fiți voi în mersurile sfinte ale vieții și în temere de Dumnezeu.“ (2 Petru 3:11) Dispoziția de a ne arăta pe noi ca ambasadori vrednici ai lui Christos este mugurul biruinței; biruinței asupra lucrurilor mici, biruința asupra răului, biruința asupra lumii din noi; și aceasta poate fi purtată și menținută numai de credință.

Nerăspunsă încă? Credința nu poate fi nerăspunsă;

Picioarele ei stau ferm așezate pe stâncă:

În mijlocul furtunelor mai sălbatice ea stă intactă.

Nu tremură în fața zguduirei de tunet mai puternic,

Ea știe că Omnipotența a auzit rugăciunea ei,

Și strigă: să va face, cândva, undeva“.

CALENDARUL EPOCA DE AUR

A apărut Calendarul EPOCA DE AUR pe anul 1924, cu un material pe cât de bogat pe atât de interesant.

Copertă tipărită în cinci culori, cum și numeroase chipuri ilustrate prin text. Conține peste 200 pagini, tipărit pe hârtie bună.

Prețul 16 lei (cu ramburs 20 lei) la Editura VIAȚA, Cluj.